

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 23. marts 2011
Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2011-790-0744
Dok.: TBJ40939

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. S 1235, som medlem af Folketinget Marlene Harpsøe (DF) har stillet til justitsministeren den 24. februar 2011.

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. S 1235 fra medlem af Folketinget Marlene Harpsøe (DF):

”Er det ministerens holdning, at psykologer skal beskyttes af retsplejelovens § 170 ligesom f.eks. læger og præster?”

Svar:

Det fremgår af de avisartikler, der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, at byrettens kendelse er kæret og således fortsat er under behandling i retssystemet. Jeg ønsker bl.a. derfor ikke at kommentere sagen.

Jeg kan generelt oplyse, at præster, læger, forsvarere, retsmæglere og advokater ikke kan afkræves vidneforklaring om det, der er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre den, der har krav på hemmeligholdelse, giver sit samtykke hertil, jf. retsplejelovens § 170, stk. 1. Efter § 170, stk. 4, gælder dette også medhjælpere til de personer, der er omfattet af § 170, stk. 1.

Læger, retsmæglere og advokater (bortset fra forsvarere) kan dog af retten pålægges at afgive vidneforklaring, selv om der ikke gives samtykke, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettige til, at forklaring afkræves, jf. retsplejelovens § 170, stk. 2.

Psykologer er omfattet af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt, jf. § 21, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 132 af 27. februar 2004 af lov om psykologer mv., og af bestemmelserne i kapitel 9 om bl.a. tavshedspligt i sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010. Retten kan derfor efter retsplejelovens § 170, stk. 3, bestemme, at en psykolog ikke skal afgive forklaring om forhold, der er omfattet af psykologens tavshedspligt, og hvis hemmeligholdelse har væsentlig betydning.

Endelig følger det af retsplejelovens § 169, stk. 1, at tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt eller dermed ligestillet hverv, ikke uden samtykke af vedkommende myndighed må afkræves vidneforklaring om forhold, med hensyn til hvilke der i det offentlige interesse påhviler dem tavshedspligt.

Nægtes samtykke, kan retten dog, hvis forklaringens afgivelse findes at være af afgørende betydning for sagens udfald, pålægge vedkommende myndighed over for retten at redegøre for grundene til nægtelsen. Finder retten herefter, at hensynet til hemmeligholdelse bør vige for hensynet til sagens opklaring, kan den bestemme, at vidneforklaring skal afgives. Dette gælder dog ikke, hvis nægtelsen er begrundet med hensynet til statens sikkerhed, til dens forhold til fremmede magter eller med hensynet til tredjemands liv eller helbred, jf. retsplejelovens § 169, stk. 2.

Jeg har ikke på det foreliggende grundlag planer om at lægge op til en ændring af de omhandlede bestemmelser i retsplejeloven, men vil naturligvis være opmærksom på, om den endelige afgørelse i den konkrete sag giver anledning til yderligere overvejelser.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1236.